

HỒI 10 (B)

BÁCH TUỆ THỌ YẾN TÀI CAN TRƯỜNG

Tổng Viễn Kiêu nói:

- Việc này tất cả anh em mình cùng quyết định, đừng ai nói ra, mỗi người viết một cái tên trong lòng bàn tay, để xem coi là ai.

Mạc Thanh Cốc nói:

- Hay lắm.

Chàng lấy bút ra đưa cho đại sư huynh. Tổng Viễn Kiêu viết trong bàn tay một cái tên, nắm chặt tay lại, đưa bút cho Du Liên Châu. Tất cả mọi người viết xong, cùng mở bàn tay, thấy Tổng Viễn Kiêu, Du Liên Châu, Trương Tùng Khê ba người trong tay viết Ngũ đệ muội, Trương Thúy Sơn thì viết Chuyết Kinh[11]. Ân Lê Đình nắm chặt bàn tay, mặt đỏ bừng, không chịu mở ra. Mạc Thanh Cốc nói:

- - Ủa, lạ thật, có cái gì mà không chịu mở tay ra?

Chàng nắm tay Ân Lê Đình mở ra xem, chỉ thấy lòng bàn tay ba chữ: Kỷ cô nương.

Trương Thúy Sơn lòng rất cảm kích, nắm lấy tay chàng, kêu lên:

- Lục đệ.

Mọi người đều biết Ân Lê Đình ngại Ân Tố Tố bệnh vừa mới khỏi, không nên ra đấu, muốn mời vị hôn thê của mình là Kỷ Hiểu Phù xuất mã. Mạc Thanh Cốc toan cười chế nhạo, Trương Thúy Sơn vội đưa mắt ngăn chàng lại. Tổng Viễn Kiêu nói:

- Ngũ đệ, chú đi mời cô ấy ra đây.

Trương Thúy Sơn quay về phòng ngủ, bảo Ân Tố Tố ra ngoài, nói cho nàng rõ tình hình mọi việc mới xảy ra trong đại sảnh. Ân Tố Tố nói:

- Tất cả mọi người trong Long Môn tiêu cục, cả những nhà sư Thiếu Lâm đều do em giết, lúc đó chưa quen biết ngũ ca, việc này không để liên lụy cho phái Võ Đang và các vị sư huynh đệ. Để em ra nói với họ đi tìm Thiên Ứng giáo thanh toán với cha em là xong.

Trương Tùng Khê đáp:

- Đệ muội, việc đã đến nước này, đâu có còn phân biệt của mình hay của người gì nữa? Huống chi theo ngu huynh thì bọn họ lên núi, việc Long Môn tiêu cục chỉ là việc phụ, đi tìm Tạ Tôn mới là việc chính, mà việc đi tìm Tạ Tôn nói riêng, báo thù cũng chỉ là phụ, cướp lại thanh đao Đồ Long mới thực là chính.

Mạc Thanh Cốc nói:

- Lờn tứ ca nói không sai chút nào, bọn họ chẳng qua chỉ dòm ngó thanh đao Đồ Long, dù cách nào chẳng nữa họ cũng nhất quyết bức bách ngũ tẩu thổ lộ thanh bảo đao đó đang ở đâu.

Trương Thúy Sơn nói:

- Năm xưa chính Không Kiến đại sư cũng đã từng nói với nghĩa huynh của đệ là trong thanh đao Đồ Long có dấu một pho võ công thiên hạ vô địch, trấn nhiếp võ lâm. Nếu Không Kiến đã biết, chắc hẳn Không Văn, Không Trí, Không Tính cũng phải biết.

Ân Tố Tố nói:

- Nếu như thế, mọi sự toàn do đại sư ca liệu định. Có điều tiểu muội võ công kém cỏi, trong khoảnh khắc, làm sao lãnh ngộ được sự tinh áo của Chân Võ Thất Tiệt Trận?

Tổng Viễn Kiền nói:

- Thực ra sáu anh em ta liên thủ, đối phó với bảy nhà sư chùa Thiếu Lâm cũng đã chắc thắng rồi. Chẳng qua đệ muội là người truyền nhân của tam đệ lên đầu, tam đệ ắt trong lòng cảm thấy an ủi thôi.

Võ Đương lục hiệp tâm ý tương đồng, sở dĩ muốn Ân Tố Tố tham gia, chẳng phải để chế địch, mà chỉ vì Du Đại Nham. Nếu lục hiệp liên thủ hợp kích, Chân Võ Thất Tiệt Trận cũng đã có uy lực đánh ngang ngửa với ba mươi hai cao thủ rồi. Ba vị thần tăng của Thiếu Lâm dù có giỏi, và những đệ tử đi theo có cao thủ trong đó thì bảy người cũng không thể nào tương đương được ba mươi hai cao thủ hạng nhất. Thế nhưng pho Chân Võ Thất Tiệt Trận này từ khi được thầy truyền thụ đến nay chưa dùng tới bao giờ, hôm nay nếu đem ra dùng đánh bại được ba vị thần tăng chùa Thiếu Lâm, Du Đại Nham không được chung cái vui đó, trong lòng sẽ không khỏi uất ức. Cả bọn Tổng Viễn Kiền muốn Ân Tố Tố học Du Đại Nham vài chiêu, nói là thay mặt cho chàng, để sau này trên giang hồ loan truyền, Du Đại Nham không ra tay mà cũng như ra tay, vẫn đủ Võ Đương thất hiệp.

Cái khổ tâm đó của các huynh đệ, chỉ một hai lời là Ân Tố Tố hiểu ngay nên nói:

- Được rồi, vậy để em nói tam ca dạy cho. Có điều công phu của tiểu muội so với các vị cách nhau quá xa, không làm vướng chân vướng tay là được rồi.

Ân Lê Đình nói:

- Không sao đâu. Chỉ cần tẩu tẩu nhớ được phương vị bước chân, thế là đủ. Nếu khi đầu có quên, mọi người sẽ nhắc ngay.

Tất cả bảy người liền đi vào trong ngọ thất của Du Đại Nham. Từ khi Trương Thúy Sơn về núi tới giờ, chàng đã mấy lần nói chuyện với tam sư ca. Ân Tố Tố vì đang bệnh nên đây là lần đầu nàng gặp Du Đại Nham.

Du Đại Nham thấy nàng mặt mày xinh đẹp, cử chỉ ôn nhã, rất lấy làm mừng cho ngũ đệ, nghe Tống Viễn Kiều nói nàng sẽ thay mình, dùng Chân Vô Thất Tiệt Trận để hội đấu cùng tam đại thần tăng của phái Thiếu Lâm, trong lòng không khỏi chua xót. Thế nhưng chàng đã tàn phế mười năm rồi, những phần hận cũng đã quen, lập tức mỉm cười nói:

- Ngũ đệ muội, tam ca chẳng có cái gì để làm lễ vật tác kiến, lúc này gấp gáp, chỉ có thể truyền cho cô phương vị bộ pháp của trận thế thôi. Đợi khi đầy lui được địch rồi, ta sẽ từ từ đem các biến hóa và phương pháp tập luyện võ công của trận pháp này nói cho cô nghe.

Ân Tố Tố mừng nói:

- Đa tạ tam ca.

Du Đại Nham vừa nghe nàng mở miệng bốn tiếng Đa tạ tam ca, lập tức các bắp thịt trên mặt chàng giật giật, hai mắt mở trừng trừng, ngưng thần suy nghĩ. Trương Thúy Sơn kinh hãi hỏi:

- Tam ca, tam ca không khỏe ư?

Du Đại Nham không trả lời, chỉ chờ dẫn xuất thần, trong ánh mắt tỏ lộ một vẻ khó tả, vừa thống khổ, vừa oán hận, hiển nhiên đang nhớ lại một chuyện hết sức bi thương trong đời.

Trương Thúy Sơn quay lại nhìn vợ, thấy nàng thần sắc đại biến, nét mặt vừa sợ hãi vừa lo lắng. Tống Viễn Kiều, Du Liên Châu đều nhìn Du Đại Nham, lại nhìn Ân Tố Tố, không hiểu tại sao hai người bỗng dưng biến sắc như thế nhưng xem ra có chuyện chẳng lành. Nhất thời căn phòng không một tiếng động, tưởng như đến cả tiếng tim đập cũng nghe thấy.

Du Đại Nham hơi thở mỗi lúc một thêm dồn dập, trên khuôn mặt trắng bệch hiện lên một vẻ hồng, hạ giọng nói:

- Ngũ đệ muội, xin cô lại gần đây để cho ta nhìn kỹ một tí.

Ân Tố Tố thân hình run rẩy, không dám tiến tới, giơ tay nắm chặt bàn tay chồng. Một lát sau, Du Đại Nham thở dài, nói:

- Cô không lại, cũng không sao. Ngày hôm đó ta cũng không thấy mặt cô. Ngũ đệ muội, vậy cô nói vài câu như sau: Thứ nhất, phải đích thân Đô tổng tiêu đầu áp tổng. Thứ hai, từ phủ Lâm An đưa đến phủ Tương Dương, Hồ Bắc, ngày đêm không nghỉ, trong mười ngày phải đến. Thứ ba, nếu có nửa phân sai sót chậm trễ, ha ha, không nói gì tính mệnh Đô tổng tiêu đầu mà thôi, đến toàn thể Long Môn tiêu cục gà chó cũng không còn.

Mọi người nghe chàng rành rọt chậm rãi nói từng chữ, không khỏi toát mồ hôi lạnh. Ân Tố Tố tiến lên một bước nói:

- Tam ca, quả nhiên tam ca đã nhận ra tiếng của tiêu muội. Hôm đó tại Long Môn tiêu cục ở phủ Lâm An, người ủy thác Đô Đại Cẩm đưa tam ca lên núi Võ Dương, chính là em đó.

Du Đại Nham nói:

- Đa tạ đệ muội có lòng tốt.

Ân Tố Tố nói:

- Sau đó Long Môn tiêu cục làm việc không chu đáo, khiến cho tam ca phải ra nông nổi này, nên tiểu muội đã giết sạch toàn thể già trẻ lớn bé.

Du Đại Nham lạnh lùng hỏi lại:

- Vì cớ gì cô lại đối xử với ta tốt như thế?

Ân Tố Tố vẻ mặt ảm đạm, thở dài một tiếng, nói:

- Tam ca, việc đã đến nước này không còn dấu tam ca được nữa. Thế nhưng phải nói trước là việc này tiểu muội vẫn còn dấu Thúy Sơn, vì sợ sợ rằng một khi biết rồi, anh ấy sẽ không còn không còn yêu thương em nữa.

Du Đại Nham lạnh lẽo nói:

- Vậy thì cô cũng không nên nói ra làm gì. Đẳng nào thì ta cũng đã thành phế nhân, chuyện cũ không cần truy cứu làm chi, việc gì phải làm cho tình nghĩa phu phụ của ngũ đệ thêm rắc rối? Các người đi ra đi. Võ Đương lục hiệp đấu với các cao tăng Thiếu Lâm cũng đã chắc thắng rồi, hà tất phải để ta có được cái hư danh làm chi.

Du Đại Nham là người tính tình cứng cỏi, từ khi bị thương không hề rên rỉ oán than. Đứng ra chàng cũng không nói được, nhưng nhờ có Trương Tam Phong chữa trị, đem mấy chục năm nội lực tu tập đổ vào thân thể chàng, nên sau này đã có thể nói năng. Thế nhưng sự việc xảy ra làm sao, chàng không hề đề cập, mãi đến hôm nay mới thốt ra vài câu bi phẫn. Các sư huynh đệ nghe những lời đó, không khỏi bồi hồi chua xót, Ân Lê Đình nhin không được òa lên khóc.

Ân Tố Tố nói:

- Tam ca, thực ra trong lòng anh cũng đã biết rồi, có điều vì nghĩ đến tình nghĩa với Thúy Sơn, nên cố ẩn nhẫn không nói ra thôi. Đúng vậy, hôm đó trên mặt sông Tiền Đường, người ẩn trong khoang thuyền dùng Văn Tu Châm đã thương tam ca, chính là tiểu muội

Trương Thúy Sơn quát lên:

- Tố Tố, có thực là em không? Em em em sao không nói sớm?

Ân Tố Tố nói:

- Tội khời họa thủ đã thương tam sư ca, chính là vợ chàng đó, làm sao thiếp dám nói cho chàng nghe?

Nàng quay lại nói với Du Đại Nham:

- Tam ca, về sau người dùng Thất Tinh Đinh làm anh bị thương ở gan bàn tay, đánh lừa để đoạt thanh đao Đồ Long chính là anh ruột em Ân Dã Vương. Thiên Ưng giáo vốn không thù oán gì với phái Võ Đương, được đao Đồ Long rồi, kính trọng tam ca là một hảo hán tử, nên mới bảo Long Môn tiêu cực đưa anh lên núi. Còn việc đường đi có thêm sóng gió, điều đó bên em cũng không dự liệu trước được.

Trương Thúy Sơn toàn thân run rẩy, mắt như muốn tóe lửa, chỉ tay vào Ân Tố Tố nói:

- Em em sao lại lừa dối anh đến như thế?

Du Đại Nham đột nhiên thét lên một tiếng, thân mình từ giường bắn vọt lên, nghe bình một tiếng, rơi phịch xuống, bốn miếng ván giường gãy ra làm đôi, còn chàng cũng ngất lịm đi.

Ân Tố Tố rút thanh trường kiếm đang đeo, xoay ngược chuôi kiếm đưa cho Trương Thúy Sơn, nói:

- Ngũ ca, chàng với thiếp mười năm vợ chồng, được chàng yêu thương, tình sâu nghĩa nặng, hôm nay có chết trong lòng cũng không oán giận gì. Chàng hãy một kiếm giết thiếp đi để cho vẹn toàn tình nghĩa Võ Đương thất hiệp.

Trương Thúy Sơn cầm lấy thanh kiếm, định một kiếm đâm thẳng vào ngực vợ. Thế nhưng chỉ trong chớp mắt, mười năm vợ chồng, nàng thật ôn nhu, tình ý ngọt ngào đầu gối tay ấp, bao nhiêu nguồn ân bể ái hiện ra trong tim, nhất kiếm đó làm sao có thể phóng ra được?

Chàng bàng hoàng ngơ ngẩn, đột nhiên rống lên, chạy vọt ra khỏi phòng. Ân Tố Tố, Tông Viễn Kiều cả bọn sáu người không hiểu chàng muốn gì, cùng chạy theo. Chỉ thấy Trương Thúy Sơn chạy ra đại sảnh, quì hướng về Trương Tam Phong nói:

- Ân sư, đệ tử đã làm một chuyện lầm lỗi lớn lao, không cách gì cứu vãn được, chỉ xin sư phụ một điều.

Trương Tam Phong không hiểu nguyên do, hiền từ đáp:

- Con có điều gì cứ nói ra, thầy không thể không đáp ứng.

Trương Thúy Sơn rập đầu ba lần, nói:

- Đa tạ ân sư. Đệ tử có một độc sinh ái tử, bị rơi vào tay kẻ gian, thỉnh cầu ân sư cứu nó thoát khỏi bọn tà ma, nuôi dưỡng nó khôn lớn thành người.

Chàng đứng lên tiến tới mấy bước, hướng về phía Không Văn đại sư, Thiết Cầm tiên sinh Hà Thái Xung, Không Động phái Quan Năng, Nga Mi phái Tĩnh Huyền mọi người lớn tiếng nói:

- Tất cả mọi tội nghiệt đều do Trương Thúy Sơn này làm cả. Đại trượng phu một mình mình làm, một mình mình chịu, hôm nay sẽ để cho các vị được thỏa dạ.

Nói vừa dứt câu chàng liền đưa thanh kiếm lên cổ mình cắt ngang một nhát, máu tươi vọt ra, ngã phịch xuống. Trương Thúy Sơn nhất định tìm cái chết, biết rằng một khi mình hoành kiếm tự vẫn, sư phụ và anh em đồng môn thể nào cũng ra tay cản trở, nên quay mặt qua phía tân khách, vừa nói xong là hai câu là ra tay ngay.

Trương Tam Phong, Du Liên Châu, Trương Tùng Khê, Ân Lê Đình bốn người cùng kêu lên kinh hoàng xông tới. Chỉ nghe bình bình bình mấy tiếng liên tiếp, sáu bảy người văng ra ngoài. Thì ra đó là những người khách đứng gần Trương Thúy Sơn, bị sư đồ Trương Tam Phong dùng chưởng đẩy ra nhưng vẫn chậm một bước. Trương Thúy Sơn dùng kiếm cắt đứt cổ họng làm sao có thể cứu được. Tống Viễn Kiều, Mạc Thanh Cốc và Ân Tố Tố ba người ra chậm hơn, còn cách một quãng xa.

Ngay lúc đó, bên ngoài cửa sổ đại sảnh có tiếng trẻ con kêu lên:

- Cha ơi, cha ơi!

Tiếng kêu thứ hai nghe ú ớ, hiển nhiên bị người ta bịt miệng. Trương Tam Phong thân hình lắc nhẹ, đã vọt ra ngoài trường song, thấy một người đàn ông mặc quân trang Mông Cổ tay bồng một đứa trẻ chừng tám chín tuổi. Đứa trẻ mồm bị bịt chặt, đang dẫy dụa.

Trương Tam Phong thương đồ đệ chết thảm, lòng như dao cắt, nhưng ông đã tu luyện gần một trăm năm, tâm thần không loạn, hạ giọng quát:

- Đi vào.

Người kia chân trái điểm một cái, ôm đứa trẻ toan nhảy lên mái nhà, bỗng thấy đầu vai chịt lại, thân hình nặng nề dị thường, hai chân không cách nào có thể rời mặt đất. Thì ra Trương Tam Phong đã lướt tới sau lưng y, tay trái nhẹ nhàng để lên đầu vai. Người nọ giật mình kinh hãi, biết rằng Trương Tam Phong chỉ cần nhả nội kình, y không chết cũng bị trọng thương, đành phải nghe lời đi vào đại sảnh.

Đứa trẻ đó chính là Vô Kỵ, con của Trương Thúy Sơn. Thằng bé bị bịt mồm bên ngoài cửa sổ thấy cha giờ kiếm cửa cổ, kinh hoàng cố vùng vẫy nên kêu lên được một tiếng.

Ân Tố Tố thấy trọng phụ vì mình mà tự sát, đột nhiên lại thấy đứa con lành lặn trở về, sau cái cực buồn lại có cái cực vui, hỏi:

- Hải nhi, con không nói chỗ ở của nghĩa phụ con đây chứ?

Vô Kỵ hiên ngang đáp:

- Dù y có đánh chết con, con cũng không nói.

Ân Tố Tố nói:

- Con của mẹ giỏi lắm, để mẹ bế con nào.

Trương Tam Phong nói:

- Đưa thằng bé cho mẹ nó.

Người kia toàn thân bị chế ngự, đành phải đưa Vô Kỵ cho Ân Tố Tố. Vô Kỵ nằm trong lòng mẹ, khóc nói:

- Mẹ ơi, sao người ta lại bức tử cha con? Ai bức tử cha con đó?

Ân Tố Tố nói:

- Nhiều người lắm, tất cả những người lên núi hôm nay đều ép cha con phải chết.

Vô Kỵ trừng mắt chậm chậm nhìn từ trái sang phải một vòng. Y tuy tuổi còn nhỏ, nhưng ai ai chạm phải mắt nó trong lòng không khỏi chấn động. Ân Tố Tố nói:

- Vô Kỵ, con nghe mẹ nói một câu này.

Vô Kỵ nói:

- Mẹ nói đi.

Ân Tố Tố nói:

- Con không phải nóng lòng báo thù gấp, cứ từ từ mà đợi, nhưng không bỏ qua một người nào.

Mọi người nghe câu nói lạnh như băng ấy, không khỏi có một làn hàn khí chạy sau lưng. Vô Kỵ kêu lên:

- Mẹ ơi, con không muốn báo thù, con chỉ muốn cha con sống lại thôi.

Ân Tố Tố buồn bã nói:

- Người chết rồi không thể nào sống lại được.

Thân hình nàng hơi run run, nói:

- Con ơi, cha con chết rồi, thôi mình đem chỗ ở của nghĩa phụ nói cho mọi người nghe đi.

Vô Kỵ vội kêu lên:

- Đừng, đừng nói.

Ân Tố Tố nói:

- - Không Văn đại sư, tôi chỉ nói cho một mình đại sư nghe thôi. Xin ông ghé tai lại đây.

Câu đó quả thực ngoài liệu định của mọi người, ai nấy ngạc nhiên. Không Văn nói:

- Thiện tai, thiện tai. Nữ thí chủ nếu nói sớm một chút, Trương ngũ hiệp đã không táng mệnh.

Ông đi đến gần Ân Tố Tố, ghé tai nghe. Ân Tố Tố miệng mấp máy một hồi, nhưng không phát ra một âm thanh nào. Không Văn hỏi:

- Cái gì?

Ân Tố Tố đáp:

- Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn đang ở tại

Sau hai chữ ở tại, thanh âm thật mơ hồ, không nghe rõ. Không Văn hỏi lại:

- Cái gì?

Ân Tố Tố nói:

- Thì ở chỗ đó, phái Thiếu Lâm các ông đến đó mà kiếm thì gặp.

Không Văn sột ruột, nói:

- Bần tăng không nghe thấy gì cả.

Nói xong ông đứng thẳng dậy, giơ tay gãi đầu, trên mặt lộ vẻ hoang mang. Ân Tố Tố cười nhạt:

- Tôi chỉ nói được đến thế thôi, ông cứ đến nơi đó thì sẽ gặp được Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn.

Nàng ôm Vô Kỵ vào lòng, hạ giọng nói:

- Hải nhi, khi con khôn lớn rồi, phải đề phòng đàn bà lừa dối con. Đàn bà càng đẹp, lừa người càng giỏi.

Nàng ghé sát mồm vào tai con, nói thật nhỏ:

- Mẹ không nói cho lão hòa thượng đó biết đâu, mẹ lừa ông ta đó con xem mẹ đó mẹ lừa người ta giỏi lắm.

Nói xong nàng mỉm một nụ cười thê lương, đột nhiên hai tay lỏng ra, thân hình từ từ đổ xuống, trên ngực đã cắm một thanh chủy thủ[12]. Thì ra khi nàng ôm Vô Kỵ vào lòng, đã ngâm dùi dao găm đâm vào mình, nhưng vì Vô Kỵ ngồi trước mặt nên không ai trông thấy.

Vô Kỵ chồm tới ôm mẹ, kêu lên:

- Mẹ ơi, mẹ ơi.

Thế nhưng Tố Tố tự đâm mình đã lâu cố gượng tới bây giờ thì tắt thở. Vô Kỵ đau lòng nhưng không khóc, trừng mắt nhìn Không Văn đại sư, hỏi:

- Phải ông giết mẹ tôi không, phải ông không? Tại sao ông lại giết mẹ tôi?

Không Văn trông thấy thảm biến trước mắt, tuy là chương môn của đệ nhất tông phái trong võ học, nhưng cũng không khỏi chấn động, nghe Vô Kỵ hỏi thế, bất giác lùi lại một bước, chối biến:

- Không, không phải ta. Đó là bà ấy bà ấy tự tận đấy chứ.

Nước mắt Vô Kỳ chảy ròng ròng, nhưng cố dần lại, nói:

- Ta không khóc, ta nhất định không khóc, không để cho bọn ác nhân các người trông thấy ta khóc đâu.

Không Văn đại sư đằng hắng một cái, nói:

- Trương chân nhân, biến cố này ôi ôi thật không ai liệu trước được. Trương ngũ hiệp phu phụ đã tự tận rồi, mọi việc không còn gì để truy cứu nữa, vậy chúng tôi xin cáo từ.

Nói xong chấp hai tay làm lễ. Trương Tam Phong trả lại một lễ lạnh nhạt nói:

- Tha lỗi không tiễn xa được.

Tặng chúng Thiếu Lâm lập tức đứng lên, đi ra. Ân Lê Đình giận dữ quát lên:

- Các người các người bức tử ngũ ca ta

Chàng bỗng nghĩ lại: Ngũ ca sở dĩ tự sát, cũng vì có lỗi với tam ca, không can hệ gì tới họ cả. Chàng nói chưa dứt câu, không nói tiếp được nữa, nằm phục xuống bên cạnh thi thể Trương Thúy Sơn, òa lên khóc.

Mọi người cảm thấy bẽ bàng, đều hướng về Trương Tam Phong cáo từ, nghĩ thầm: Chuyện này kết thúc thật là rắc rối, phái Võ Đương chắc sẽ không để yên, từ nay về sau hậu hoạn không biết đâu mà lường. Chỉ có Tống Viễn Kiêu đôi mắt đỏ hoe, tiễn khách ra ngoài cổng. Khi chàng quay lại, nước mắt nhỏ xuống ròng ròng, trong đại sảnh phái Võ Đương ai nấy đều đau lòng khóc nức nở.

Phái Nga Mi đứng lên cáo từ sau cùng. Kỷ Hiểu Phù thấy Ân Lê Đình khóc thật thương tâm, đôi mắt nàng cũng đỏ hồng, đi đến bên cạnh, nói nhỏ:

- Lục ca, tiểu muội đi đây, chàng chàng cố gắng tự mình bảo trọng.

Ân Lê Đình đôi mắt nhòa lệ, ngẩng đầu lên, ghen ngào nói:

- Các người các người phái Nga Mi cũng đến để làm khó dễ ngũ ca ta ư?

Kỷ Hiểu Phù vội nói:

- Không phải đâu, gia sư chỉ muốn hỏi Trương sư huynh chỗ ở của Tạ Tôn thôi.

Nàng dừng lại một lát, răng cắn chặt môi dưới, rồi lại nhả ra, trên môi hằn sâu một vết răng, tưởng như muốn bật máu ra, run run giọng nói:

- Lục ca, em em đối với chàng thật không phải chút nào, mong chàng hiểu cho. Em em chỉ có kiếp sau mới báo đáp được thôi.

Ân Lê Đình nghe nàng nói có điều quá đáng, nói:

- Việc này không can hệ gì đến Kỷ sư muội, chúng tôi không trách gì sư muội đâu.

Kỷ Hiểu Phù mặt trắng bệch, nói:

- Không không phải chuyện

Nàng không dám nói chuyện tiếp với Ân Lê Đình, quay sang nhìn Vô Kỵ, hỏi:

- Cháu bé ngoan, chúng ta chúng ta cùng một nhà, sẽ săn sóc cháu chu đáo.

Nàng tháo trên cổ chiếc vòng vàng, định đeo cho Vô Kỵ, dịu dàng nói:

- Cái này cô cho cháu

Vô Kỵ hát đầu về phía sau, nói:

- Tôi không lấy.

Kỷ Hiểu Phù bẽ bàng, tay cầm chiếc vòng không biết phải làm sao. Nước mắt nàng vẫn đang long lanh, lúc này rùng rùng chảy xuống. Tĩnh Huyền sư thái sa sầm nét mặt, nói:

- Kỷ sư muội, nói với trẻ con làm gì? Thôi mình đi về.

Kỷ Hiểu Phù ôm mặt chạy ra. Vô Kỵ nhìn hồi lâu, đợi cho Tĩnh Huyền, Kỷ Hiểu Phù cả bọn ra khỏi cổng rồi, đang toan khóc òa, nào ngờ há mồm nhưng không thở được, nghe phịch một tiếng, ngã lăn ra đất. Du Liên Châu vội bồng thằng nhỏ lên, biết nó trong khi đau buồn cố giữ không khóc, đến nỗi ngất đi, vội gọi:

- Cháu ơi, cháu khóc đi.

Chàng xoa mấy cái trên ngực nó, Vô Kỵ vẫn không thở được, toàn thân lạnh ngắt, hơi thở cực kỳ mong manh. Du Liên Châu vận lực thúc đẩy nhưng thằng bé vẫn không tỉnh. Mọi người thấy chỉ trong giây lát thằng nhỏ sẽ chết, không khỏi thất sắc.

Trương Tam Phong lấy tay đè vào huyệt Linh Đài trên lưng Vô Kỵ, một luồng nội lực hùng hậu truyền qua áo trút vào người đứa bé. Với công phu tu luyện của Trương Tam Phong hiện nay, chỉ có người hấp hối mới phải bó tay, ngoài ra dù bị thương nặng cách nào, nội lực của ông đổ vào cũng phải tỉnh lại. Nào ngờ nội lực của ông truyền vào Vô Kỵ rồi, sắc mặt của nó từ trắng chuyển qua xanh, từ xanh thành tím, thân thể giật giật liên tiếp. Trương Tam Phong giơ tay sờ trán đứa trẻ, thấy đầu nó lạnh ngắt, chẳng khác gì sờ vào một khối nước đá, kinh hãi, tay phải vội luồn vào trong áo sờ lưng Vô Kỵ, thấy trên lưng có một vùng bằng chiếc chén nóng hừng hực như lửa, chung quanh thì lạnh thấu xương, nếu không đạt đến trình độ như Trương Tam Phong, e rằng sờ vào không khỏi run rẩy vì lạnh. Ông nói:

- Viễn Kiều, tên Thát tử bắt thằng bé đâu rồi? Mau đem y vào đây.

Tổng Viễn Kiều vâng lời đi ra, Du Liên Châu từng thụ thương vì đối chưởng với tên Nguyên binh này rồi, biết đại sư ca cũng không phải địch thủ của y, vội nói:

- Để đệ đi cùng.

Hai người sóng vai đi ra. Khi Trương Tam Phong dẫn tên quân Mông Cổ vào sảnh, Trương Thúy Sơn đã tự sát chết, tiếp đến Ân Tố Tố lại tuần phủ, mọi người trong lúc đau buồn, đâu có ai để ý đến tên quân Mông Cổ, chỉ trong chớp mắt y đã đi mất dạng.

Trương Tam Phong cởi áo Vô Kỵ ra, thấy trên lưng thằng bé, rõ ràng vết một bàn tay năm ngón màu xanh biếc. Trương Tam Phong lại đưa tay xem thử, thấy nơi bàn tay đó nóng lạ thường, chung quanh thì lại lạnh ngắt như băng, sờ vào quả thực khó chịu, Vô Kỵ bị thương như thế, đủ biết khổ sở đến chừng nào.

Một lát sau, Tống Viễn Kiêu và Du Liên Châu hấp tấp quay lại nói:

- Trên núi không còn ai khác.

Hai người thấy hình bàn tay kỳ quái trên lưng Vô Kỵ đều giật mình kinh hãi. Trương Tam Phong nhíu mày nói:

- Ta vẫn tưởng ba mươi năm trước Bách Tồn đạo nhân chết đi rồi, cái môn Huyền Minh thần chương âm độc vô tỉ này cũng thất truyền theo, nào ngờ trên đời này vẫn còn có kẻ biết công phu đó.

Tống Viễn Kiêu kinh hãi hỏi:

- Thằng bé bị Huyền Minh thần chương đả thương ư?

Chàng lớn tuổi hơn hết, đã từng biết đến Huyền Minh thần chương, còn Du Liên Châu đổ xuống ngay cái tên cũng chưa nghe tới bao giờ. Trương Tam Phong thở dài không trả lời, trên khuôn mặt già nua hai hàng lệ nhỏ xuống, hai tay ôm Vô Kỵ, nhìn thi thể Trương Thúy Sơn, nói:

- Thúy Sơn, Thúy Sơn, con bái ta làm thầy, trước khi chết trọng thác vào ta, nhưng đến giọt máu duy nhất của con ta cũng không giữ được, ta sống đến trăm tuổi để làm gì? Phái Võ Đương danh chấn thiên hạ để làm gì? Giá ta chết đi lại hóa hay hơn.

Chúng đệ tử ai nấy đều kinh dị. Từ khi theo thầy đến giờ, lúc nào họ cũng thấy thầy tiêu dao tự tại, chưa bao giờ nghe ông nói một câu bi đát, tiêu trầm như thế bao giờ. Ân Lê Đình nói:

- Sư phụ, thằng bé này thằng bé này không thể cứu được hay sao?

Trương Tam Phong hai tay ôm chặt Vô Kỵ, đi đi lại lại trong đại sảnh, rồi nói:

- Trừ phi trừ phi sư phụ ta Giác Viễn đại sư sống lại, đem toàn bộ Cửu Dương Chân Kinh truyền cho ta.

Các đệ tử ai nấy đều thất vọng, câu nói đó của sư phụ có khác gì nói thương thế của Vô Kỵ vô phương cứu chữa. Mọi người yên lặng một hồi, Du Liên Châu nói:

- Sư phụ, hôm đó con đối chưởng với y, chưởng lực người đó quả nhiên âm độc ghê gớm trên đời ít thấy, đệ tử bị thương ngay. Thế nhưng bây giờ con đã hoàn toàn bình phục, vận khí dụng kinh, không có gì trở ngại cả.

Trương Tam Phong nói:

- Đó cũng là nhờ cái phúc của đại danh Võ Đương thất hiệp. Huyền Minh thân chưởng này nếu đem ra đấu với người, nếu đối phương nội lực thắng y, chưởng lực sẽ quay trở lại thân thể, người sử dụng ắt gặp đại họa. Nếu sau này các con có gặp tên này, phải thật cẩn thận.

Du Liên Châu đáp lời:

- Vâng.

Trong lòng rung động, nghĩ thầm: Thì ra tên này qua ư cẩn thận, sợ ta chưởng lực thắng y, cho nên lúc đó không đem toàn lực Huyền Minh thân chưởng ra sử dụng, nếu không giờ này tính mệnh ta chắc không còn. Nếu kỳ sau gặp lại ta, chắc y hạ thủ không dung tình nữa. Lại nghĩ: Ta bị trúng một chưởng mà đã như thế, Vô Kỵ còn bé, e rằng e rằng.

Tổng Viễn Kiêu nói:

- Khi đó trong khoảnh khắc, con chỉ thấy tên này chùng độ năm mươi, mũi cao mắt sâu, tựa hồ người từ Tây Vực.

Mạc Thanh Cốc tiếp lời:

- Tên đó đã bắt được Vô Kỵ đi rồi, còn đem nó đến đây làm gì?

Trương Tùng Khê nói:

- Tên đó tra hỏi Vô Kỵ không xong, nên dùng Huyền Minh thân chưởng đả thương y, để cho vợ chồng ngũ đệ chính mắt trông thấy Vô Kỵ bị hành hạ, không thể không thổ lộ chỗ ở của Kim Mao Sư Vương Tạ Tôn.

Mạc Thanh Cốc tức giận nói:

- Tên đó quả thực lớn mật, dám lên tận núi Võ Đương để quấy rối.

Trương Tùng Khê lặng lẽ đáp:

- Lên núi Võ Đương quấy rối hôm nay đâu phải ít người? Huống chi y lại hiếp chế Vô Kỵ, tin chắc chúng ta ném chuột sợ vỡ ò, không dám đả thương y.

Sáu người ở trong đại sảnh thờ người suy nghĩ. Vô Kỵ đột nhiên mở mắt, kêu lên:

- Cha ơi, cha ơi. Con đau, con đau quá.

Thằng bé ôm chặt Trương Tam Phong, chúi đầu vào trong lòng ông già. Du Liên Châu ghen ngào nói:

- Vô Kỵ, cha cháu chết rồi, cháu phải cố sống, sau này luyện thành võ công, để trả thù cho cha cháu.

Vô Kỵ kêu lên:

- Cháu không muốn báo thù, cháu không muốn báo thù, cháu chỉ muốn cha mẹ cháu sống lại thôi. Nhị bá, mình tha thứ hết cho những kẻ xấu xa đó, chỉ nghĩ việc làm sao cứu sống cha mẹ cháu thôi.

Trương Tam Phong nghe mấy câu đó, nhin không nổi nước mắt lại lã chã rơi xuống nói:

- Tất cả thầy trò mình hết sức mà làm, may ra ông trời từ bi cho nó sống thêm được chút nào hay chút đó.

Ông nhìn thi thể Trương Thúy Sơn, gạt lệ kêu lên:

- Thúy Sơn, Thúy Sơn, tội nghiệp cho con quá.

Trương Tam Phong ôm Vô Kỵ lên đi vào vân phòng[13] của mình, giờ ngón tay điểm liên tiếp hai mươi tám đại huyệt trên mình thằng bé. Vô Kỵ huyệt đạo bị điểm rồi, lập tức không còn run rẩy nữa, thế nhưng khí xanh trên mặt càng lúc càng đậm. Trương Tam Phong biết rằng một khi sắc xanh biến thành đen thì tức là khí tuyệt không còn đường cứu chữa, lập tức cởi hết quần áo nó ra, chính mình cũng cởi đạo bào, ôm sát lưng Vô Kỵ vào ngực mình.

Trong khi đó Tống Viễn Kiều và Ân Lê Đình ở bên ngoài lo liệu tang ma cho vợ chồng Trương Thúy Sơn. Du Liên Châu, Trương Tùng Khê, Mạc Thanh Cốc ba người đến vân phòng của sư phụ, biết sư phụ đang dùng Thuần Dương Vô Cực Công hút âm hàn độc khí trong người Vô Kỵ ra. Trương Tam Phong trước nay chưa lấy vợ, tuy đã trăm tuổi nhưng thân thể vẫn là đồng nam, tám mươi năm tu luyện, môn Thuần Dương Vô Cực Công của ông đã đến mức tột đỉnh. Ba người Du Liên Châu đứng bên hầu hạ, qua khoảng chừng nửa giờ, thấy trên mặt Trương Tam Phong lờ mờ một làn lục khí, đầu ngón tay cũng hơi run. Ông mở mắt ra, nói:

- Liên Châu, còn vào đây thay ta, nếu khi nào chịu không nổi thì giao lại cho Tùng Khê, tuyệt đối không được miễn cưỡng.

Du Liên Châu đáp lời nói:

- Vâng.

Chàng cởi trường bào, đưa tay ôm Vô Kỵ vào lòng, da thịt vừa chạm phải lưng thằng bé lập tức lạnh run, chẳng khác gì ôm một khối nước đá, liền nói:

- Thất đệ, chú đi ra bảo đem vào vài lò than, càng nóng càng tốt.

Một lát sau lò đem vào nhưng Du Liên Châu vẫn thấy lạnh chịu không nổi. Trương Tam Phong ngồi một bên, từ từ đem chân khí vận qua tam quan[14], thúc đẩy Nhân Uyên Tử Khí[15] hóa giải từng chút từng chút một khí độc đã hút vào cơ thể. Đến khi ông hóa giải hết rồi đứng dậy thấy Mạc Thanh Cốc cũng đang chịu không nổi, liền sai đạo đồng đi gọi Tống Viễn Kiều và Ân Lê Đình vào thay.

Công việc dùng nội lực trị thương này, công phu sâu nông, lập tức lộ ra ngoài, không thể nào giả tá được. Mạc Thanh Cốc chỉ chịu được độ thời gian uống một chén trà, còn Tống Viễn Kiêu chịu được đến tàn hai nén nhang. Ân Lê Đình vừa ôm Vô Kỵ vào lòng, lập tức kêu hoảng lên, toàn thân run bần bật. Trương Tam Phong kinh hoàng kêu lên:

- Đưa thằng bé cho ta. Con ngồi một bên ngưng thần điều tức, không để trong lòng có lẫn tạp niệm.

Thì ra Ân Lê Đình trong lòng thương ngũ ca thâm tử nên thần bất thủ xá, mê mê tỉnh tỉnh, phải đến lúc tinh thần định tĩnh mới ôm được Vô Kỵ vào lòng. Cứ như thế sáu người luân phiên, trong suốt ba ngày ba đêm đầu tiên không nề gian khổ, từ từ hóa giải hàn độc trong thân thể Vô Kỵ, thời gian mỗi người chịu đựng được mỗi lúc một dài thêm. Đến ngày thứ tư, sáu người mới có thể lợi dụng lúc ở không chợp mắt được một chút. Từ ngày thứ tám trở đi, mỗi người chia ra giúp Vô Kỵ liệu thương hai giờ, thì giờ còn lại từ từ tu bổ lại nội lực đã mất mát.

Lúc đầu Vô Kỵ tiến triển rất nhanh, hàn khí trong cơ thể mỗi ngày một giảm, thần trí mỗi ngày một khôi phục, đã bắt đầu ăn uống được, ai nấy đều hi vọng cái mạng sống nhỏ nhoi của nó có cơ cứu chữa. Nào ngờ đến ngày thứ ba mươi sáu, Du Liên Châu bỗng nhiên phát giác, dù cho chàng có thúc đẩy nội lực thế nào chẳng nữa, vẫn không thể hút bớt được một chút hàn độc nào trong cơ thể của Vô Kỵ. Thế nhưng thân thể thằng bé vẫn lạnh, trên mặt khí xanh vẫn chưa tan. Du Liên Châu tưởng vì công lực của mình sa sút nên vội nói với sư phụ. Trương Tam Phong thử, nhưng cũng không làm sao được. Năm ngày năm đêm liền, sáu người thiên phương bách kế dùng hết tất cả những điều biết về phép vận khí nhưng đều không công hiệu chút nào.

Vô Kỵ nói:

- Thái sư phụ, chân tay cháu ấm lại rồi, thế nhưng đỉnh đầu, tâm khẩu, và bụng dưới ba nơi càng lúc càng lạnh[16].

Trương Tam Phong trong bụng kinh hãi, an ủi nó:

- Thương thế của cháu bớt nhiều rồi, bây giờ mọi người không còn phải ôm cháu suốt ngày nữa. Thôi cháu lên giường của thái sư phụ ngủ một giấc đi.

Trương Tam Phong gọi các đồ đệ vào trong đại sảnh, than thở:

- Hàn độc đã xâm nhập vào trong đỉnh môn, tâm khẩu và đan điền rồi, ngoại lực không sao giải được. Xem ra ba mươi mấy ngày tân khổ của thầy trò mình đổ xuống sông xuống biển hết.

Ông trầm ngâm hồi lâu, nghĩ thầm: Muốn hóa giải hàn độc trong cơ thể, người ngoài không cách gì giúp đỡ được, chỉ có cách tự nó tu luyện nội công chí cao vô thượng trong Cửu Dương Chân Kinh, để lấy chí dương mà trừ chí âm. Thế nhưng khi tiên sư Giác Viễn truyền thụ kinh văn, sở học của ta chưa

đủ, đến nay tuy đã bế quan mấy lần, hết sức nghiên cứu, nhưng cũng chỉ hiểu được ba bốn thành. Trước mắt chỉ còn cách dạy cho nó tự luyện, sống thêm được ngày nào hay ngày đó.

Nghĩ thế ông bèn đem khẩu quyết và cách thức luyện Cửu Dương thần công dạy cho Vô Kỵ. Môn công phu này biến hóa phức tạp, một lời không thể nói cho hết. Một cách giản dị, sơ bộ công phu là luyện Đại Chu Thiên Bàn Vận, dùng một luồng chân khí ấm áp dẫn từ đan điền đi theo Âm Kiêu Khó[17] đổ vào ba mạch Nhâm, Đốc, Xung, chạy xuống Vĩ Lũ Quan[18], sau đó chia thành hai nhánh chạy lên đi qua Lộc Lô Quan ở hai bên đốt xương sống thứ mười bốn, đi tiếp lên sau lưng qua vai, cổ cho đến tận Ngọc Trảm Quan, đó gọi là Nghịch Vận Chân Khí Thông Tam Quan. Sau đó chân khí đi tiếp lên đến huyết Bách Hội trên đỉnh đầu, chia làm năm nhánh, rồi tất cả chân khí trong thân thể hội tụ tại huyết Đan Trung (ở ngực), sau đó phân ra hai nhánh rồi lại tụ vào Đan Điền, nhập khiếu qui nguyên. Tuần hoàn một vòng như thế, thân thể chẳng khác gì được tưới nước cam lộ, trong đan điền như được đốt hương trầm, tiêu điều tự tại cho nên gọi là Nhân Uân Tử Khí.

Nhân Uân Tử Khí này khi luyện đã đến mức hỏa hầu tương đương thì có thể hóa giải hàn độc tụ trong đan điền. Đạo lý của các môn phái không khác nhau bao nhiêu, nhưng phương pháp luyện thì lại không giống. Tâm pháp mà Trương Tam Phong dạy cho Vô Kỵ nêu nói về uy lực phải nói là thiên hạ đệ nhất.

Trương Vô Kỵ cứ theo đó mà luyện, luyện được hơn hai năm, khí Nhân Uân trong đan điền cũng đã tiêu thành, có điều hàn độc đã phân tán đi các mạch kinh lạc nên không cách gì hóa trừ được. Lục khí trên mặt ngày một đậm thêm, mỗi khi hàn độc phát tác, càng lúc càng thêm ghê gớm. Trong hai năm đó, Trương Tam Phong toàn lực chiếu cố đến sự tu tập của Vô Kỵ, còn bọn Tống Viễn Kiêu cố gắng đi khắp nơi tìm kiếm tiên đan diệu dược, nào là đã sơn nhân sâm trên trăm năm, thủ ô thành hình, phục linh tuyết sơn các loại trân quý linh vật, cho thằng nhỏ uống không biết bao nhiêu mà kể, nhưng chẳng khác gì đã trảng se cát. Mọi người thấy nó mỗi ngày một tiêu tụy, ốm yếu, mặc dầu ai nấy cố vui cười, nhưng trong lòng đều thương xót, nghĩ đến hạt máu sau cùng của Trương Thúy Sơn không còn cách gì bảo tồn.

Phái Võ Đương vì bận rộn việc cứu thương trị bệnh, đâu còn thì giờ nào nghĩ đến chuyện truy tầm kẻ đã hại Du Đại Nham và kẻ thù của Vô Kỵ. Trong hai năm đó, Thiên Ưng giáo chủ Ân Thiên Chính mấy lần sai người sang thăm cháu ngoại, đưa tặng rất nhiều lễ vật quý giá. Võ Đương chur hiệp trong lòng căm tức Thiên Ưng giáo gián tiếp gây hại cho Du, Trương hai người, lần nào cũng đuổi sứ giả xuống núi, trả lại lễ vật, không lấy cái gì. Một lần Mạc Thanh Cốc còn đánh cho sứ giả một trận, nên từ đó Ân Thiên Chính không sai người lên núi Võ Đương nữa.

Một hôm nhân tiết Trung Thu, chur hiệp phái Võ Đương cùng sư phụ làm tiệc thưởng trăng. Tiệc chưa dọn ra, Vô Kỵ đột nhiên phát bệnh, mặt xanh lè,

run cầm cập không ngừng. Y sợ mọi người mất vui, nên cắn răng cố nhịn, nhưng tình cảnh đó ai mà không biết?

Ân Lê Đình bế Vô Kỵ vào phòng cho nó ngủ, lấy chăn đắp cho thằng bé, lại gầy một lò lửa lớn bên cạnh. Trương Tam Phong bỗng nói:

- Ngày mai ta dẫn Vô Kỵ lên Tung Sơn Thiếu Lâm tự một chuyến.

Mọi người hiểu ngay tâm ý của sư phụ, biết ông không còn cách nào khác hơn, bắt đắc dĩ phải cúi đầu trước phái Thiếu Lâm, tự mình lên gặp Không Văn đại sư cầu giáo, hi vọng các cao tăng chùa Thiếu Lâm bỏ tấc cho chỗ bất toàn trong Cửu Dương thần công, ngõ hầu cứu mạng Vô Kỵ.

Hai năm trước, sau khi gặp nhau trên núi Võ Đương, hiềm khích hai phái Thiếu Lâm, Võ Đương càng sâu hơn trước. Trương Tam Phong là tông sư khai sáng ra một môn phái, đã hơn trăm tuổi, phải gác bỏ địa vị tôn quý của mình xuống cầu cạnh phái Thiếu Lâm, quả thực mất hết thân phận. Mọi người nghĩ đến tình nghĩa với Trương Thúy Sơn, biết rằng một khi Trương Tam Phong đã lên Tung Sơn cầu học rồi, từ nay phái Võ Đương mỗi khi nhìn thấy phái Thiếu Lâm không còn sao ngừng đầu lên được nữa, dù chỉ là cái hư danh cũng đành phải bỏ đi.

Thực ra phái Nga Mi cũng được truyền thụ một phần Cửu Dương Chân Kinh nhưng chuông môn phái Nga Mi là Diệt Tuyệt sư thái tính tình cực kỳ cổ quái khó chịu, Trương Tam Phong đã mấy lần sai Ân Lê Đình đem thư lên yêu cầu, Diệt Tuyệt sư thái đến bao thư cũng không mở ra xem, chỉ nguyên phong gửi lại. Trước mắt ngoài việc hạ mình trước phái Thiếu Lâm xem ra không còn đường nào khác.

Nếu như Tống Viễn Kiêu và các sư đệ lên chùa Thiếu Lâm cầu giáo, tuy có giữ được phần nào thể diện cho phái Võ Đương, nhưng Không Văn đại sư ắt sẽ không đem chân quyết của Cửu Dương Chân Kinh ra truyền cho. Mọi người nghĩ đến uy danh hiển hách của phái Võ Đương trong hai, ba mươi năm qua từ nay phải chịu đứng sau phái Thiếu Lâm, ai nấy đều u uất không vui. Bữa tiệc khánh hạ thường trăng, mỗi người chỉ u sầu uống vài chén rồi chấm dứt.

Sáng sớm hôm sau, Trương Tam Phong dẫn Vô Kỵ ra đi. Năm người đệ tử ý muốn theo hầu nhưng Trương Tam Phong nói:

- Nếu mình đi đông không khỏi khiến cho phái Thiếu Lâm khởi nghi, chi bằng để ta một già một trẻ đi thì hơn.

Hai người cỡi một con lừa đen, đi thẳng về hướng bắc. Võ Đương, Thiếu Lâm hai đại tông phái thực ra rất gần, từ núi Võ Đương ở tỉnh Ngạc phía bắc đến Tung Sơn ở đất Dự phía tây, chỉ vài ngày đã tới. Trương Tam Phong và Vô Kỵ từ Lão Hà Khẩu đi qua sông Hán Thủy, đến Nam Dương, đi về hướng bắc qua Nhữ Châu, lại quẹo qua hướng tây là đến Tung Sơn.

Hai người đi lên núi Thiếu Thất, đem con lừa buộc vào gốc cây, xuống đi bộ. Trương Tam Phong quay về chốn cũ, nhớ lại hơn tám mươi năm trước, sư phụ Giác Viễn gánh đôi thùng sắt chạy trốn, mang theo Quách Tương và mình xuống núi Thiếu Lâm, lúc này nghĩ lại tưởng như ở một kiếp nào. Ông trong lòng hết sức cảm khái, nắm tay Vô Kỵ chậm rãi lên núi, thấy năm ngọn núi vẫn như xưa, rừng bia đá vẫn chẳng khác, nhưng Giác Viễn, Quách Tương đã ra người thiên cổ tự bao giờ.

Hai người đến một vi đình[19] nhìn lên chùa Thiếu Lâm, thấy hai nhà sư đang cười cười nói nói đi tới. Trương Tam Phong hỏi thăm nói:

- Phiên thông báo là Võ Đương Trương Tam Phong cầu kiến phương trượng đại sư.

Hai nhà sư nọ nghe thấy tên Trương Tam Phong đều giật mình kinh hãi, chăm chú nhìn xem thực hay giả, chỉ thấy ông cao lớn khác thường, râu tóc bạc phơ, mặt mũi hồng nhuận sáng bóng, cười hà hà rất dễ mến, bộ đạo bào xanh trông thật dơ bẩn khó coi. Nên biết Trương Tam Phong tính tình tự tại, không để ý đến bề ngoài, khi còn trẻ, giang hồ sau lưng ông vẫn thường gọi là Liệp Thập Đạo Nhân[20], có người gọi ông là Trương Liệp Thập, nhưng sau này võ công càng ngày càng cao, uy danh càng ngày càng lớn nên không ai dám gọi tên đó nữa. Hai nhà sư nghĩ thầm: Trương Tam Phong là đại tông sư của phái Võ Đương, phái này với phái Thiếu Lâm ta vốn bất hòa, không lẽ ông ta đến đây để sinh sự đánh nhau chăng?. Họ thấy ông dắt một đứa trẻ chừng mười một, mười hai tuổi gầy ốm xanh xao, cả hai người đều không lấy gì làm khác thường, không hiểu có gì ghê gớm. Một nhà sư hỏi lại:

- Có thực ông là Trương Trương chân nhân của phái Võ Đương không?

Trương Tam Phong cười đáp:

- Quả thực chính hiệu hàng thật, không phải giả mạo.

Tăng nhân kia nghe ông nói chuyện không có vẻ gì trang nghiêm khí khái của một tông sư môn phái, lại càng không tin, hỏi thêm:

- Ông không nói đùa đây chứ?

Trương Tam Phong cười:

- Trương Tam Phong thì có cái gì đâu? Mạo danh ông ta để làm gì?

Hai nhà sư bán tín bán nghi, vội chạy về chùa thông báo. Một lúc sau, bỗng thấy cửa chùa mở rộng, phương trượng Không Văn đại sư dẫn hai sư đệ Không Trí, Không Tính đi ra. Đằng sau ba người còn thêm mười lão hòa thượng mặc tăng bào màu vàng. Trương Tam Phong biết đây là những trưởng lão trong Đạt Ma viện, vai vế có khi còn cao hơn cả phương trượng, ở trong chùa chỉ tinh nghiên võ học, không hỏi đến việc ngoài, chắc là nghe tin chuông môn phái Võ Đương đến, hết sức kinh dị, nên cùng phương trượng nghênh tiếp.

Trương Tam Phong đi ra khỏi đình, khom lưng hành lễ nói:

- Đâu đáng để phương trượng và chúng vị đại sư nhọc lòng ra ngoài nghênh đón như thế?

Cả bọn Không Văn đều chấp tay hành lễ. Không Văn nói:

- Trương chân nhân từ xa đến, quả thực ngoài dự liệu của tiểu tăng, không biết có chuyện gì sai khiến?

Trương Tam Phong nói:

- Bản đạo có một chuyện muốn cầu.

Không Văn nói:

- Mời ngồi, mời ngồi.

Trương Tam Phong vào trong đình an vị rồi, lập tức có tăng nhân đem trà tới. Trương Tam Phong bực mình nghĩ thầm: Ta đâu gì cũng là tông sư một phái, tính ra còn là tiền bối của các người, sao không mời ta vào chùa, để ta ngồi ở giữa lưng chừng núi như thế này? Không nói gì ta, đến một người khách thường, lễ mạo cũng không thể thiếu chu đáo như thế. Thế nhưng tính ông vốn dễ dãi, chỉ nghĩ thoáng như thế nhưng không để tâm.

Không Văn nói:

- Trương chân nhân quang giáng tộ sơn, đáng ra phải cung nghinh vào chùa. Thế nhưng khi còn trẻ, Trương chân nhân vốn không từ biệt mà đi khỏi chùa Thiếu Lâm, qui củ của bản phái mấy trăm năm qua, chắc Trương chân nhân cũng đã biết rồi, phạm là khí đồ, bạo đồ của môn phái, chung thân không được đặt chân vào chùa, nếu bước vào sẽ bị chặt chân.

Trương Tam Phong cười ha hả, nói:

- Thì ra là thế. Bản đạo khi còn nhỏ, tuy đã từng ở chùa Thiếu Lâm phục thị Giác Viễn đại sư, nhưng chỉ là những việc tạp dịch, quét nhà châm trà, chưa hề xuống tóc, cũng chưa bái sư, không thể nói là đệ tử chùa Thiếu Lâm.

Không Trí lạnh lùng nói:

- Thế nhưng Trương chân nhân cũng đã học lén võ công chùa Thiếu Lâm mà đi.

Trương Tam Phong tức bực dâng lên, nhưng nghĩ lại ngay: Võ công của phái Võ Đương ta, tuy toàn do ta tiềm tâm sáng tác, nhưng suy từ nguồn gốc, nếu không được Giác Viễn đại sư truyền cho Cửu Dương Chân Kinh, Quách nữ hiệp tặng cho một đôi Thiếu Lâm Thiết La Hán, thì những võ công sau này cũng không có chỗ nào làm điểm tựa. Y nói võ công ta từ Thiếu Lâm mà ra, cũng không phải là sai. Nghĩ thế ông tâm bình khí hòa nói:

- Bản đạo được như ngày nay, quả thực từ đó mà ra.

Không Văn và Không Trí hai người đưa mắt nhìn nhau, nghĩ thầm: Không biết ông ta tới đây làm gì? Chắc hẳn không phải có ý gì tốt, phần lớn vì chuyện Trương Thúy Sơn mà đến đây gây chuyện. Không Văn liền nói:

- Xin nói rõ hơn.

Trương Tam Phong nói:

- Không Trí đại sư mới vừa nói, võ công của bản đạo từ Thiếu Lâm mà ra, lời đó quả không sai. Bản đạo năm xưa phục thị Giác Viễn đại sư, được may mắn dạy cho Cửu Dương Chân Kinh. Bộ kinh thư đó bác đại tinh thâm, nhưng khi đó bản đạo tuổi còn nhỏ, sở học bất toàn, đến nay vẫn lấy làm tiếc. Sau đó tại nơi hoang sơn, Giác Viễn đại sư tụng kinh chỉ có ba người may mắn được nghe, một vị là sáng phái tổ sư phái Nga Mi Quách nữ hiệp, một vị là Vô Sắc thiền sư của quý phái, còn một người nữa chính là bản đạo. Bản đạo tuổi nhỏ nhất, tư chất lại ngu độn, không có võ học căn cơ, trong ba phái thì sở đắc ít hơn hết.

Không Trí lạnh lùng nói:

- Chưa hẳn như thế. Trương chân nhân từ nhỏ phục thị Giác Viễn, không lẽ ông ta không truyền riêng cho cái gì? Hôm nay phái Võ Đương danh dương thiên hạ, cũng đều là công lao của Giác Viễn.

Bối phận của Giác Viễn so với Không Trí cao hơn ba bậc, nếu đúng ra ông ta phải gọi bằng thái sư thúc tổ, thế nhưng vì Giác Viễn chạy trốn khỏi chùa Thiếu Lâm, bị coi như khí đồ[21], vai vế trong môn phái cũng không còn nữa, thành ra trong ngôn ngữ của Không Trí không phải giữ lễ.

Trương Tam Phong đứng dậy, cung kính nói:

- Ân đức của tiên sư, bản đạo không khi nào dám quên.

Trong bốn đại thần tăng của phái Thiếu Lâm, Không Kiến bụng dạ từ bi, tiếc rằng chết sớm, Không Văn trầm tĩnh kín đáo, vui buồn không lộ ra mặt, Không Tính ngờ nghệch, bảm tính hồn nhiên, không thông thế sự, Không Trí là người bụng dạ hẹp hòi, thường cho rằng Trương Tam Phong học lén võ công của chùa Thiếu Lâm ra đi, nhưng phái Võ Đương tiếng tăm lại còn lừng lẫy hơn cả Thiếu Lâm, trong lòng lúc nào cũng hậm hực. Y nghĩ rằng lần này Trương Tam Phong đến chùa Thiếu Lâm, chắc là vì vụ Trương Thúy Sơn mà đến báo thù. Huống chi hôm đó trước khi chết, Ân Tố Tố lại giả vờ nói cho Không Văn nghe tung tích của Tạ Tốn, cái kế Di Họa Giang Đông thật là độc ác. Trong hai năm qua, cứ vài ba ngày lại có một nhân sĩ võ lâm đến chùa Thiếu Lâm làm phiền, hoặc công khai tiến vào, hoặc len lén dòm dỏ, khi ngọt ngào cầu khẩn, kẻ hung hăng tra vấn, không lúc nào không có người đến hỏi thăm nơi chốn trú ẩn của Tạ Tốn.

Không Văn đã thề sống thề chết là quả thực không biết, nhưng hôm đó tại Tử Tiêu Cung trên núi Võ Đương, các môn phái trăm người như một ai ai cũng

nhìn thấy Ân Tố Tố nói riêng cho Không Văn nghe, còn giả làm sao được? Dù Không Văn nói năng giải thích thế nào, người ngoài đời nào chịu nghe, cho nên thảng nào cũng có vài lần động võ. Người đến chùa chết hay bị thương cũng nhiều, còn cao thủ của Thiếu Lâm thương tổn cũng không phải là ít. Cứ suy cứu ra, tất cả cũng đều do cái mầm họa mà phái Võ Đang cấy vào.

Cái cảm tức của chùa từ trên xuống dưới trong hai năm qua, hôm nay muốn chiết nhục Trương Tam Phong một phen cho hả. Không Trí liền nói:

- Trương chân nhân đã tự nhận là học lén võ công từ chùa Thiếu Lâm mà ra, tiếc rằng lời nói đó không có ai ngoài nghe thấy, nếu không truyền ra ngoài cho cả giang hồ mọi người thì hay biết mấy.

Trương Tam Phong nói:

- Hoa sen hồng hoa sen trắng, võ học thiên hạ cũng một nhà mà thôi, nhưng hàng nghìn năm qua, lấy sở trường bổ túc sở đoản, còn chân chính nguồn gốc cũng không thể nào phân biệt được. Thiếu Lâm phái đã là lãnh tụ võ lâm rồi, trong mấy trăm năm ai cũng công nhận, bản đạo hôm nay lên núi, chính vì hâm mộ võ công quý phái, biết là không bằng, nên muốn cầu giáo chúng vị đại sư.

Cả bọn Không Văn, Không Trí nghe thấy câu nên muốn cầu giáo chúng vị đại sư lại tưởng đây là lời khiêu chiến, không khỏi ai nấy biến sắc, nghĩ thầm lão đạo sĩ này tu luyện đã đến trăm tuổi, võ công cao siêu không biết đâu mà lường, trên đời còn ai là địch thủ của ông ta nữa. Ông ta một mình lên đây, ắt phải có gì ghê gớm lắm nên không sợ hãi, chắc là trong hai năm qua luyện thành một môn võ công vô cùng lợi hại.

Trong nhất thời, ba nhà sư không ai dám trả lời. Sau cùng Không Tính mới nói:

- Lão đạo giỏi nhỉ, nếu ông muốn đấu võ với chúng tôi, Không Tính này không có sợ đâu. Trong chùa Thiếu Lâm có cả trăm, ngàn hòa thượng cùng xông lên, chưa chắc ông đã đánh đổ được Thiếu Lâm tự.

Tuy miệng ông ta nói không sợ nhưng trong lòng quả thật hãi lắm, nên vội lấy cái số đông trăm, ngàn người cùng xông lên để rào trước. Trương Tam Phong vội nói:

- Các vị đại sư đừng nên hiểu lầm, bản đạo nói đến cầu giáo, là thực lòng muốn xin chỉ điểm. Chỉ vì bản đạo tu tập Cửu Dương Chân Kinh do tiên sư truyền cho, bên trong còn nhiều chỗ nghi nan bất giải, không được đầy đủ. Chúng vị cao tăng chùa Thiếu Lâm tinh thâm võ học, nếu như có bụng chỉ giáo để cho Trương Tam Phong được nghe đạo lớn, thì cảm kích không biết chừng nào.

Nói xong ông đứng dậy vái một cái thật sâu. Những lời nói đó của Trương Tam Phong, quả thực ra ngoài dự liệu của chư tăng chùa Thiếu Lâm. Ông là

người thần công đời nay không ai bì kịp, khai tông sáng phái, tu luyện đã chín mươi năm, trong võ lâm hiện thời, thanh vọng đã lớn, thân phận lại cao, làm sao tưởng nổi việc hôm nay ông lên chùa Thiếu Lâm xin học thêm?

Không Văn vội vàng hoàn lễ, nói:

- Trương chân nhân đùa thế, chúng tôi hậu bối, nông cạn, đến việc xem của người, sửa của mình[22] còn chưa xong, lấy đâu ra mà nói chuyện chỉ điểm cho người khác?

Trương Tam Phong biết rằng việc này nói ra kỳ quái, đối phương không tin lời mình, liền đem chuyện Trương Vô Kỵ bị trúng Huyền Minh thần chưởng ra sao, thân thể hàn độc không cách nào đẩy ra ngoài được, lại nói y là đứa con duy nhất của Trương Thúy Sơn, phải làm mọi cách để bảo tồn mạng sống, trước mắt ngoài việc học Cửu Dương thần công ra, không còn đường nào khác. Cũng vì lợi ích của chính phái Thiếu Lâm, ông cam nguyện đem sở học của bản môn Cửu Dương Chân Kinh toàn bộ nói cho chư tăng biết để hai bên tham ngộ bổ túc.

Không Văn nghe nói trầm ngâm hồi lâu, nói:

- Bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm, trăm nghìn năm qua chưa một tăng tục đệ tử nào luyện được trên mười hai môn. Sở học của Trương chân nhân quán tuyệt cổ kim, thế nhưng những gì liệt vị tổ sư tậ phái truyền lại quá nhiều, mười phần học một cũng đã khó khăn. Trương chân nhân nay lại đem một môn thần công trao đổi, thịnh tình đó chúng tôi rất cảm kích, nhưng đứng về bản phái mà nói, có được thêm cũng chỉ dư thừa.

Oạng ngừng lại một chút, nói tiếp::

- Võ công của phái Võ Đương, nguyên thủy cũng từ Thiếu Lâm, hôm nay nếu hai bên giao hoán võ học, sau này trên giang hồ không hiểu chân tướng, chẳng nghĩ là phái Võ Đương tổ thuật Thiếu Lâm, lại nghĩ phái Thiếu Lâm nhờ Trương chân nhân mới được như thế. Tiểu tăng mang địa vị chưởng môn phái Thiếu Lâm, những lời đồn đãi như thế quả thực không thể chịu nổi.

Trương Tam Phong trong lòng than thầm: Người thân danh chưởng môn của đệ nhất môn phái trong võ lâm, lại là một trong tứ đại thần tăng, vậy mà bo bo giữ cái tiếng môn hộ, bụng dạ nhỏ nhen như thế. Thế nhưng đang lúc phải cầu người, không thể nói thẳng phải trái, chỉ nói:

- Ba vị là thần tăng đương thế, lòng dạ từ bi, mạng của đứa trẻ này chỉ trong sớm tối, mong quý vị nghĩ đến lòng từ bi cứu thế cứu nhân của Phật tổ, đáp ứng lời yêu cầu, bản đạo hết sức cảm kích cao nghĩa của quý vị.

Thế nhưng ông nói đến rất cổ bồng hợng, ba nhà sư chùa Thiếu Lâm một mực từ chối. Sau cùng Không Văn nói:

- Không thể tuân mệnh được, xin đừng trách cứ.

Nói xong quay đầu lại nói với tăng nhân đứng kế bên:

- Người bảo Hương Tích Trừ dọn một mâm cỗ chay thượng đẳng, đem lên đây đãi Trương chân nhân.

Nhà sư vâng lệnh chạy đi. Trương Tam Phong thần sắc buồn rầu, xua tay:

- Nếu thế, lão đạo phen này thật quả mạo muội. Thịnh yên không dám nhận, xin thứ tội đã đến làm phiền, vậy xin từ biệt.

Ông đứng lên khom lưng hành lễ, nắm tay Vô Kỵ hai ông cháu lặng lẽ xuống núi.